

Anonymizované znění

Překlad

C-182/22 - 1

Věc C-182/22

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

10. března 2022

Předkládající soud:

Amtsgericht München (Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

3. března 2022

Žalobce:

JU

Žalovaná:

Scalable Capital GmbH

Amtsgericht München (Obvodní soud v Mnichově)

[*omissis*] Ve věci

JU, [*omissis*] – žalobce –

[*omissis*] proti

Scalable Capital GmbH, [*omissis*] Mnichov – žalované –

[*omissis*] jejímž předmětem je bolestné

Soudní dvůr Evropské unie se tímto žádá, aby rozhodl o předběžných otázkách. Žádost se předkládá společně s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce vztahující se k dalšímu řízení vedenému předkládajícím soudem [*omissis*], jejíž znění je až na záhlaví totožné.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Soudnímu dvoru Evropské unie se předkládají k rozhodnutí níže uvedené předběžné otázky týkající se výkladu obecného nařízení o ochraně osobních údajů [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679]:

1. Musí být článek 82 obecného nařízení o ochraně osobních údajů vykládán v tom smyslu, že nárok na náhradu újmy nemá, i pokud jde o stanovení jeho výše, sankční povahu, že zejména nemá obecnou odrazující funkci ani odrazující funkci vůči konkrétní osobě, nýbrž pouze funkci kompenzační a případně satisfakční?

2.a Je pro účely stanovení výše nároku na náhradu nemajetkové újmy třeba vycházet z toho, že nárok na náhradu této újmy má i funkci individuální satisfakce – v projednávané věci se tím rozumí soukromý zájem poškozeného na tom, aby bylo potrestáno jednání, které mu újmu způsobilo, nebo má nárok na náhradu újmy pouze funkci kompenzační – čímž se v tomto případě rozumí funkce spočívající v kompenzaci vzniklé újmy?

2.b.1. Pakliže se má za to, že nárok na náhradu nemajetkové újmy má jak kompenzační, tak i satisfakční funkci: Je při stanovení jeho výše třeba vycházet z toho, že kompenzační funkce má přednost před satisfakční funkcí z podstaty věci, nebo alespoň přednost vyplývající ze vztahu pravidla a výjimky? Znamená to, že satisfakční funkce přichází v úvahu pouze v případě úmyslného nebo hrubě nedbalostního protiprávního jednání?

2.b.2. Pakliže nárok na náhradu nemajetkové újmy nemá satisfakční funkci: Hodnotí se při stanovení výše tohoto nároku v rámci posouzení okolností, které přispěly ke vzniku újmy, jako závažnější pouze úmyslná nebo hrubě nedbalostní porušení předpisů o ochraně údajů?

3. Je v zájmu správného pojetí náhrady nemajetkové újmy při stanovení její výše třeba vycházet z pořadí přednosti vyplývajícího z podstaty věci nebo alespoň ze vztahu pravidla a výjimky, podle kterého je újma pocíťovaná v souvislosti s narušením údajů považována za méně závažnou než újma a bolest, které jsou pocíťovány v souvislosti s újmou na zdraví?

4. Může vnitrostátní soud v případě, že lze mít za to, že újma skutečně vznikla, s ohledem na její nedostatečnou závažnost přiznat náhradu, která je z materiálního hlediska jen nepatrná, a může být tedy poškozenou stranou nebo všeobecně vnímána jako pouze symbolická?

5. Je v zájmu správného pojetí náhrady nemajetkové újmy při posuzování jejích následků třeba mít za to, že ke krádeži identity ve smyslu bodu 75 odůvodnění obecného nařízení o ochraně osobních údajů dochází teprve v okamžiku, kdy pachatel skutečně převezme identitu subjektu údajů, tj. když se v nějaké formě vydává za subjekt údajů, nebo taková krádež identity spočívá již v tom, že pachatelé mezitím disponují údaji, díky nimž lze subjekt údajů identifikovat?

Odůvodnění

A. Výše uvedené otázky se předkládají na základě dvou do značné míry podobných věcí, ve kterých má předkládající soud rozhodnout.

K první věci [*omissis*]: Žalobce si založil účet v aplikaci pro obchodování, za jejíž provoz odpovídá žalovaná, a vložil na něj požadovanou minimální částku ve výši několika tisíc eur. Účet cenných papírů spravoval robotický poradce, a z uskutečněných obchodů tak nebylo možné vyčíst profil žalobce z hlediska jeho ochoty podstupovat riziko. Byly u něj však uloženy některé osobní údaje, které byly nezbytné pro ověření totožnosti žalobce, zejména jméno, datum narození, adresa a e-mailová adresa používaná pouze pro účely zvláště chráněných zájmů. Uložena byla rovněž digitálně uchovávaná kopie průkazu totožnosti. Je nesporné, že k těmto údajům a údajům o samotném účtu získali přístup neznámí pachatelé. Žalobce byl osobně vyslechnut a vypověděl, jak danou situaci vnímal. Soud má v každém případě za to, že citlivost „ztracených“ údajů je vyšší než nevýznamná, a domnívá se, že v zásadě přichází v úvahu nárok na náhradu újmy podle článku 82 obecného nařízení o ochraně osobních údajů.

K druhé z věcí, v nichž má soud rozhodnout [*omissis*]: Jedná se o stejný případ porušení ochrany údajů, při němž opět došlo k neoprávněnému přístupu k osobním údajům žalobce, zejména jeho jménu, datu narození, adrese, e-mailové adrese, kopii průkazu totožnosti a údajům vztahujícím se k účtu. Žalobce nebyl dosud vyslechnut, a nebyla tak učiněna zjištění ohledně jeho vnímání dané situace. I v tomto případě má soud za to, že citlivost „ztracených“ údajů je vyšší než nevýznamná, a domnívá se, že v zásadě přichází v úvahu nárok na náhradu újmy podle článku 82 obecného nařízení o ochraně osobních údajů.

B. Odůvodnění relevantnosti pro vydání rozhodnutí: Předkládající soud řeší výkladové otázky ohledně výše nároku na náhradu újmy, který by měl být přiznán, přičemž stanovení jeho výše závisí na zodpovězení předkládaných otázek. Předkládající soud si je přitom vědom toho, že stanovení výše nároku je rozhodnutím založeným na zvážení jednotlivých prvků dané věci a vyžaduje nezbytně její celkové posouzení, a tudíž rozhodnutí vycházející z okolností dané věci. Předkládající soud nežádá Soudní dvůr Evropské unie o to, aby sám tyto aspekty zvážil. Předkládající soud se spíše v zájmu jednotného pojetí této normy v rámci celé Evropy dotazuje, jaký význam mají v zásadě jednotlivá hlediska uplatňovaná při příslušném uvážení a jaký je jejich vzájemný vztah, a to s ohledem na níže uvedené:

1. Předkládající soud vychází z předpokladu, že režim náhrady újmy podle článku 82 obecného nařízení o ochraně osobních údajů není sankční povahy, a při stanovení výše náhrady újmy proto nehraje žádnou roli otázka, zda existuje obecný zájem na tom, aby bylo do budoucna účinně zamezeno opakování takových případů tím, že budou od takového jednání odrazováni ať už obecně obdobní správci údajů, nebo konkrétně žalovaná. K tomuto účelu slouží pouze režim sankcí, který je stanoven v obecném nařízení o ochraně osobních údajů a

dostatečně naplňuje zájem na ukládání sankcí. Občanskoprávní soud se tudíž nemusí a ani nesmí zabývat otázkami systémové ochrany údajů formou účinného odrazení od protiprávního jednání, a hlediska odrazení od protiprávního jednání nehrají tedy při stanovení výše náhrady újmy žádnou roli.

Ve vnitrostátním právu totiž existují jednoznačné judikaturní tendence uplatňovat při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy přednostně hlediska „účinného odrazení“ od protiprávního jednání, a tudíž přinejmenším nepřikládat prvořadý význam faktickým následkům pro danou osobu a charakteristice ztracených údajů. Landgericht München I (Zemský soud v Mnichově I), který je vůči předkládajícímu soudu nadřízeným a rovněž odvolacím soudem, tak ve věci s podobným skutkovým stavem přiznal v prvním stupni bolestné ve výši 2 500 eur (rozsudek ze dne 9. prosince 2021, sp. zn. 31 O 16606/20, který dosud nenabyl právní moci) s ohledem na „odrazující účinek náhrady újmy zamýšlený zákonodárcem“. Ve stejném případě narušení ochrany údajů [v případě, který je výše popsán jako první] navrhl oproti tomu předkládající soud s ohledem na vylíčenou subjektivní újmu smírné vypořádání ve výši 250 eur, a to na základě věrohodného předpokladu, že v konečném rozhodnutí bude náhrada újmy stanovena v této výši. Již samotné odhady toho, co má představovat přiměřenou náhradu nemajetkové újmy, se tak v případě prakticky stejného skutkového stavu liší [desetinásobně]. Žalující strana [omissis] vyčíslila požadovaný nárok na 5 000 eur, tj. na dvacetinásobek částky, kterou předkládající soud dosud zvažoval poškozenému přiznat. Ztrátou údajů je dotčeno několik desítek tisíc osob, a je tudíž zřejmé, že pro žalovanou je zásadní, v jakých rádech se bude výše náhrady pohybovat.

Vzhledem k článku 82 obecného nařízení o ochraně osobních údajů se předkládající soud domnívá, že je v zásadě chybné stanovit výši náhrady nemajetkové újmy na základě hledisek účinného odrazení od protiprávního jednání, a to i s ohledem na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci C-407/14 (Arjona Camacho v. Securitas Seguridad España), rozsudek ze dne 17. prosince 2015, jehož závěry lze přenést na tento případ. V uvedené věci Soudní dvůr v otázce provedení směrnice, jejíž faktickou účinnost mělo zajistit vnitrostátní právo, rozhodl, že nelze mít za to, že náhrada škody má sankční povahu, pokud vnitrostátní právo neobsahuje institut represivní náhrady škody. Soud pak chápe obecné nařízení o ochraně osobních údajů v tom smyslu, že i toto nařízení v zásadě rozlišuje mezi sankčním režimem a režimem náhrady újmy, a proto ani článek 82 obecného nařízení o ochraně osobních údajů nemá s ohledem na systematiku nařízení sankční povahu. Evropské právo však žádnou represivní náhradu škody nestanoví a umožňuje postihnout protiprávní jednání jen uložením trestní sankce. Zavedení represivní náhrady škody je vyhrazeno evropským zákonodárným orgánům, které tak neučinily.

Při neexistenci příslušného zákonného ustanovení pak podle názoru předkládajícího soudu nelze mít ani za to, že by náhrada újmy měla mít sankční povahu, a sankční povaha by neměla být zohledňována ani jako jedno z hledisek uplatňovaných v rámci příslušného uvážení. Již samotná domněnka sankční

povahy při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy není slučitelná s výhradou zákona, která platí i v evropském právu. Rozhodující kritéria pro soudní rozhodnutí musí být stanovena zákonem, třebaže jejich zvážení pak může být otázkou každého jednotlivého případu. Judikatura sice může formulovat kritéria na základě platného práva, tato kritéria však nesmějí být konstruována bez vztahu k příslušným zákonům. Odrazení od protiprávního jednání, tedy zamezení tomuto jednání do budoucna prostřednictvím již uložené sankce, však nemá kompenzační, nýbrž pouze sankční povahu. Náhrada škody, která je odůvodňována i odrazením od protiprávního jednání, představuje také represivní náhradu škody. Podle předkládajícího soudu představuje předpoklad, že náhrada újmy má mít odrazující povahu, vzhledem k platnému evropskému právu myšlenkovou konstrukci soudů, které se na ni odvolávají.

Předpoklad, že náhrada újmy má mít sankční povahu, má naopak za následek, – a to i v případě, že je tento aspekt zohledňován pouze jako jeden z prvků příslušného uvážení – že sankce nejsou stanoveny na základě jednoznačných kritérií, a tudíž v přiměřené výši, přinejmenším pak v takovém případě, jako je případ dotčený v projednávané věci. V důsledku toho, že je porušením ochrany údajů postižen velký počet osob, je tato náhrada újmy znásobena právě předpokládanou sankční povahou, kterou však pak jednotlivý soud nemusí být nutně schopen přesně vyhodnotit. Již z podstaty věci nemůže jednotlivý soud stanovit sankci, která by byla úměrná příslušnému protiprávnímu jednání, pokud toto jednání spočívá v porušení ochrany údajů, jímž byl dotčen vysoký počet poškozených, a daný soud má přitom rozhodnout pouze o újmě způsobené jedné osobě. Je zjevné, že porušení právních předpisů, jímž bylo dotčeno 10 000 osob, není z hlediska postižitelnosti deset tisíckrát závažnější než porušení, jíž byla dotčena pouze jedna osoba. Myšlenka, že by celková sankce měla být odstupňována směrem dolů až po sankci za jednotlivý případ porušení, na níž je založen předpoklad, že se při stanovení výše náhrady újmy uplatňuje takovéto hledisko, naopak nevyhnutelně postrádá vztah přiměřenosti k celkovému porušení, a takový postup by byl tudíž nepřiměřená a svévolný.

Podle názoru předkládajícího soudu je součástí výkladu i úvaha, že přiznávání peněžitých částek, které již nemají žádnou přiměřenou souvislost s individuálně pocíťovanou újmou poškozeného, by mohlo vést ke komercializaci, třeba v podobě výrazného nárůstu počtu žalob vyznačujících se využitím právních technologických nástrojů, který by stát již ze systémového hlediska nebyl schopen řešit navýšením počtu osob s pravomocí o daných věcech rozhodnout. Rozhodování státu v občanskoprávních sporech, a tedy i správné pojetí norem upravujících náhradu škody či újmy, je zaměřeno na individuálně vedené spory, a jiná než individuální hlediska jsou tudíž systému cizí a musí i nadále zůstat bez významu, má-li být zachována funkce individuálně zaměřeného výkonu spravedlnosti. Při výkladu článku 82 obecného nařízení o ochraně osobních údajů tak existuje i vyšší než individuální zájem vnitrostátního a evropského společenství, a to zájem na tom, aby nevznikaly zavádějící podněty pro neúměrně vysoký počet žalob. Je naopak zjevné, že hájení kolektivních zájmů by mělo být vyhrazeno řízení, které vede stát jakožto zástupce tohoto společenství, v tomto

případě tedy sankčnímu řízení vedenému státem, v němž stát vystupuje jako žalobce.

O tom, že odrazení od protiprávního jednání uložením peněžité sankce naplňuje pouze kolektivní zájem, pak svědčí, přinejmenším ve vnitrostátním právu, i níže uvedené skutečnosti: I jednotlivec se může při splnění zákonných podmínek domáhat toho, aby bylo do budoucna upuštěno od protiprávního jednání, a k vynucení tohoto požadavku může použít hrozbu uložení sankce ze strany státu; může tedy odrazení od protiprávního jednání dosáhnout individuálně. Ani v tomto případě však pokuta za porušení požadavku na upuštění od protiprávního jednání nenáleží osobě oprávněné z tohoto požadavku, nýbrž státu. Sankce jako taková, která má odradit od protiprávního jednání, tj. samotná platba, nemá povahu platby přinášející prospěch oprávněné osobě. Předkládající soud se domnívá, že totéž platí i pro evropské právo.

2. Soud ve svých úvahách vychází na základě vnitrostátního práva z toho, že pro účely náhrady nemajetkové újmy lze ve vztahu k jednotlivému poškozenému vzít v úvahu dva aspekty, a sice funkci kompenzace a funkci satisfakce.

U bolestného jako typického případu nemajetkové újmy lze tyto funkce ve vnitrostátním právu stručně popsat tak, že „kompenzace“ slouží k náhradě již vzniklých a předvídatelných budoucích následků a „satisfakce“ k tomu, aby daný poškozený dosáhl odčinění „křivdy“, tj. aby mu byly nejen kompenzovány příslušné následky, ale aby byla také napravena příčina, která z hlediska poškozeného nenaplňuje předpoklady pro vznik odpovědnosti. V tomto ohledu může mít náhrada nemajetkové újmy i z individuálního hlediska aspekt, který je vlastní sankci. V tomto smyslu pak i „satisfakce“ slouží ke kompenzaci osobní potřeby poškozeného „oplatit“ vzniklou újmu, méně archaicky řečeno ke zmírnění pochopitelného hněvu vyvolaného vzniklou újmu a pocitu nutnosti dosáhnout odplaty, a to postižením majetku, tj. finanční sankcí uloženou odpovědné osobě. V německém právu pak taková satisfakční funkce hraje z hlediska určení výše bolestného do značné míry podružnou úlohu, protože z pohledu nezúčastněné osoby jsou již vzniklé i budoucí následky mnohem důležitější než příčiny v minulosti. V případě bolestného má satisfakce pouze modulační, a tedy podružnou funkci.

[*omissis*] [Obecné poznámky týkající se porušení práv na ochranu osobnosti, například práva na ochranu vyobrazení vlastní osoby. Konkrétní vztah k předkládaným otázkám není patrný.]

Soud má za to, že satisfakční funkci by neměl být přisuzován žádný právní význam. Nakonec již samotná myšlenka, že individuálně pocíťovanou satisfakci by mělo zajišťovat rozhodnutí státu, je zásadním nepochopením smyslu odškodnění podle občanského práva. Přiznání náhrady újmy neslouží k satisfakci poškozeného, tedy k tomu, aby dosáhl potrestání protiprávního jednání. [*omissis*] [Podrobnější vysvětlení, které zachází až do oblasti právní filozofie a není patrně nezbytné k pochopení předběžných otázek.]

Při takovémto pojetí neslouží přiznání náhrady nemajetkové újmy podle občanského práva k tomu, aby bylo potrestáno protiprávní jednání, ale je jím kompenzován pocit újmy umocněný například úmyslnou povahou daného jednání, protože ze subjektivního pohledu je rozdíl – rozdíl pochopitelný pro nezúčastněné osoby, a tudíž rozdíl, který lze zobjektivnit – v tom, zda je protiprávní jednání třeba prohlásit například za úmyslné nebo zda ho lze prohlásit za neúmyslné. Takovou oprávněnost dojmu lze na rozdíl od dojmu samotného posoudit na základě objektivních kritérií, v tom smyslu, že dojem musí „přiměřeně“ souviset s rozpoznatelnou příčinou. To odráží skutečnost, že cílem celého právního systému je zobjektivnit dojem účastníků sporu ohledně toho, zda jsou v právu, jako oprávněný, či neoprávněný. „Satisfakci“ samu o sobě pak zobjektivnit nelze, a neměla by tedy být brána v úvahu jako kritérium. Vzhledem k irelevanci „satisfakční funkce“ se přihlíží přednostně k okolnostem, které zobjektivnit lze, jako je citlivost údajů, rozsah ztráty údajů, rozpoznatelné následky, hrozící rizika dalšího zneužití již ohrožených údajů atd.

I v takovém případě je však třeba zodpovědět otázku, jak lze z hlediska výše náhrady vyčíslit „oprávněný“ hněv a jakou váhu je mu třeba přisuzovat. Předkládající soud má za to, že pokud osoba, která je povinna zajišťovat ochranu údajů, nejedná úmyslně nebo s hrubou nedbalostí, není „oprávněné“ vnímat toto jednání jako zvlášť nežádoucí porušení, a proto je při stanovení výše náhrady újmy třeba zohlednit pouze důsledky, které je beztak třeba zjistit a které jsou srovnatelné s jinými případy [omissis].

3. Třetí otázka vyplývá z toho, že v německém právu neexistují žádné pevně stanovené katalogy náhrady škody či újmy, ale její příslušná výše se určuje podle aspektů daného případu. V důsledku velkého množství jednotlivých rozhodnutí a snaze soudů zachovat jejich srovnatelnost však vznikají pásma určující, co je z hlediska srovnatelnosti výše odškodnění směrem nahoru i dolů ještě přijatelné, a co již přijatelné není, a to s ohledem na význam a závažnost jednotlivých hledisek. Díky velkému množství jednotlivých rozhodnutí tak alespoň existuje referenční rámec, který umožňuje určit přibližnou výši náhrady ve formě určitého rozmezí. Ve vztahu k pásmu určujícímu výši nároku na bolestné lze tedy v základních rysech vyčíslit přibližnou výši odškodnění. Nárok na bolestné ve výši 5 000 eur, kterého se jako odškodnění domáhá žalující strana, by byl například oprávněný v případě traumatického poranění mozku, zlomeniny nosní kosti, zlomeniny pažní kosti, které poškozený utrpěl v důsledku dopravní nehody a které si vyžádaly operaci a pracovní neschopnost v délce bezmála pěti měsíců, a v dalších případech, kdy by mělo protiprávní jednání podobné následky. Velké množství rozhodnutí vedlo k určité možnosti systematizace. Ve vnitrostátním právu neexistují meritorní rozhodnutí týkající se porušení práv na ochranu osobnosti, která by bylo možné vztáhnout na daný skutkový stav, jelikož podle německého práva zakládají nároky na odškodnění jen zvláště závažná porušení práv na ochranu osobnosti. Taková referenční rozhodnutí neexistují ani ve vztahu k věcem týkajícím se porušení ochrany osobních údajů, jelikož většina rozhodnutí je k tomuto účelu nezpůsobilá, protože přiznává – podle názoru předkládajícího

soudu chybně – náhradu újmy na základě hledisek založených na odrazení od protiprávního jednání.

Pro rozhodnutí v projednávané věci se jeví jako podstatné toto: [V zájmu zohlednění rozdílné závažnosti příslušného protiprávního jednání] považuje předkládající soud za žádoucí, aby při přiznání náhrady nemajetkové újmy za porušení ochrany údajů nebyla přiznána náhrada v takové výši jako v případě bolestného za újmu na zdraví.

a. To vyplývá jednak již z uplatnění základních společných kritérií, jako je trvání pocíťované újmy a míra osobního postižení v každodenním životě, které pak v případě porušení předpisů na ochranu údajů již z faktického hlediska zpravidla představují menší subjektivně pocíťovanou újmu. Zpravidla [*omissis*] lze předpokládat, a lze se tedy „oprávněně“ domnívat, že ztrátou údajů je poškozený subjektivně dotčen v zásadě menší měrou než újmu na zdraví.

b. Předkládající soud má navíc za to, že existuje značný rozdíl vyplývající z podstaty věci. Vychází přitom z předpokladu, že v případě újmy na zdraví je vnímání bolesti a subjektivní narušení sebeobrazu, které utrpěl poškozený, z podstaty věci nebo alespoň zpravidla prožíváno mnohem bezprostředněji, jelikož ve srovnání s tím lze nehmotné, pouze subjektivní obavy ovládat prostřednictvím emoční sebekontroly (v případě zdravé emocionality) mnohem snadněji než vnímání bolesti, a proto je třeba je zpravidla hodnotit jako méně zatěžující. Bolesti jsou navíc spojeny s tělesným omezením a potřebou se uzdravit, a představují tak rovněž újmu, kterou lze zobjektivnit a která není ze své povahy ryze subjektivní. Újma na zdraví se přitom právě na základě těchto hledisek zřetelně odlišuje od čistě subjektivní, a tedy nehmotné újmy na nehmotném právním statku, a vyvstává tudíž otázka, zda se takovéto referenční stanovení výše náhrady újmy nejeví jako chybné z toho důvodu, že příslušné právní statky nelze v zásadě srovnávat. Je zjevné, že právo na zachování nedotknutelnosti vlastních údajů a právo na zachování tělesné nedotknutelnosti nejsou zcela totožné.

Předkládající soud se přesto domnívá, že je srovnávat lze, už proto, že jakákoli nehmotná újma, která není zpeněžitelná, může být vyčíslena jen na základě všeobecné srozumitelnosti subjektivně pocíťované újmy. Porušení ochrany údajů a újma na zdraví se sice liší v tom ohledu, že porušení ochrany údajů nelze „zhojit“, ale jak porušení ochrany údajů, tak újma na zdraví jsou vnímány jako zatěžující. Bolesti a tělesná omezení jsou pak oproti tomu zpravidla prožívány bytostněji, a tudíž intenzivněji, a jsou tedy „objektivně“ závažnější – ve smyslu, jaká by taková újma byla z hlediska nezúčastněné osoby. V případě odpovídající citlivosti údajů a narušení sociální sítě poškozeného může sice poškozený vnímat zneužití údajů tíživěji než prostou újmu na zdraví, ale při podobné intenzitě vnímaného poškození by byla ztráta údajů podle názoru předkládajícího soudu méně závažná, jelikož poškozený pocíťuje pouze újmu, nikoli však bolest.

4. Čtvrtá otázka vychází z toho, že podle německého vnitrostátního práva se rozlišuje mezi normami, které zakládají odpovědnost, a normami, které stanoví

rozsah této odpovědnosti. Odpovědnost pak sice může být založena, ale v důsledku příslušného rozsahu odpovědnosti může být náhrada škody teoreticky stanovena ve výši 0 eur. V projednávané věci to určitou roli hraje, jelikož popsáná subjektivní újma podle dojmu vyplývajícího z osobního slyšení žalobce v [prvně popsaném případě] byla z osobního hlediska málo závažná, a už jen z tohoto důvodu vyvstávají otázky přiznání jen nepatrného odškodnění, a tudíž jeho „pouze symbolické povahy“. Částka 250 eur se přitom jeví jako pouze symbolická jen z pohledu privilegované osoby, a proto vyvstává otázka, zda zamezení tomu, aby náhrada škody měla „pouze symbolickou povahu“, vůbec představuje právně relevantní argument.

Předkládající soud má za to, že není úkolem občanskoprávního soudu vyčíslit v penězích nehmotné hodnoty na základě příliš abstraktní, a tudíž nepoužitelné a svévolné „symbolické hodnoty“. Soud naopak považuje za zjevné, že v případě nepatrné újmy nelze vycházet z minimální částky jakožto symbolické dolní hranice, a je tudíž možné stanovit i takové odškodnění, které je z hlediska představ žalující strany o náhradě třeba považovat za úplný nebo prakticky úplný neúspěch v řízení.

5. Pátá otázka vychází z toho, že z vyjádření stran je zřejmé jejich rozdílné chápání toho, co se rozumí krádeží identity, na čemž do určité míry závisí posouzení následků.

Podle názoru soudu dojde ke krádeži identity teprve v okamžiku, kdy daná osoba použije neoprávněně získané údaje k tomu, aby se vydávala za poškozeného.

C. Poznámky:

1. Předkládající soud se domnívá, že „funkce rovnocennosti“, která je vyjádřena v rozhodnutích Soudního dvora Evropské unie, a „funkce kompenzace“, která je předpokládána v tomto případě, mají totožný význam, neboť „kompenzace“ má navodit stav, který je „rovnocenný“ pomyslnému stavu, který by existoval, kdyby k újmě nedošlo.

2. Předkládající soud má za to, že předkládané otázky tematicky souvisejí s předběžnými otázkami, které položil Oberster Gerichtshof der Österreichischen Republik (ÖOGH) (Nejvyšší soud Rakouské republiky) ve svém usnesení ze dne 15. dubna 2021 [*omissis*], ale nejsou s nimi totožné.

[omissis] Příloha – Relevantní právní předpisy

[V příloze A je uvedeno znění bodů 75, 76, 85, 86, 146, 148 a 149 odůvodnění obecného nařízení o ochraně osobních údajů.]

B. Příslušná ustanovení vnitrostátního práva

§ 249 Bürgerliches Gesetzbuch (občanský zákoník) – povaha a rozsah náhrady škody

(1) Osoba povinná k náhradě škody je povinna obnovit stav, který by existoval v případě, že by nenastaly okolnosti zakládající nárok na náhradu škody.

(2) Existuje-li povinnost k náhradě škody z důvodu újmy na zdraví nebo poškození věci, je poškozený oprávněn požadovat namísto obnovení stavu finanční odškodnění ve výši k tomu nezbytné. [omissis]

§ 253 Bürgerliches Gesetzbuch (občanský zákoník) – nemajetková újma

(1) Náhradu jiné než majetkové újmy v penězích lze požadovat pouze v případech stanovených zákonem.

(2) Má-li být poskytnuta náhrada škody z důvodu újmy na těle, zdraví, svobodě nebo sexuálním sebeurčení, lze spravedlivou náhradu v penězích požadovat i z důvodu újmy, která není majetkovou újmou.

§ 287 Zivilprozessordnung (občanský soudní řád) – zjištění rozsahu a výše škody; výše nároku

(1) Vedou-li účastníci řízení spor o tom, zda vznikla škoda a o výši škody nebo příslušné náhrady, rozhodne o tom soud podle vlastního uvážení po posouzení všech okolností. [...]

[omissis]